

พระพุทธศาสนาในรัฐอนุราชัดประเทศ*

เราได้รับทราบเรื่องราวเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาว่า พระพุทธศาสนาได้เสื่อมสลายไปจากประเทศอินเดียเมื่อราวปี พ.ศ. ๑๓๐๐ ณ ปัจจุบันนี้คงเหลืออยู่แต่เพียงร่องรอยแห่งความยิ่งใหญ่ของพระพุทธศาสนา เช่น ซากวัดวาอารามในรัฐพิหาร สถูปและวัดในรัฐอุตตระประเทศ รัฐมัลยาประเทศ ถ้าในรัฐมหาราษฏระ และศูนย์กลางทางพระพุทธศาสนาในรัฐทมิฬนาฑู เป็นต้น ในรัฐที่กล่าวมานี้ไม่มีแม้แต่ชุมชนที่บ่งบอกถึงความเป็นพุทธเก่าแก่หลงเหลือไว้ให้เห็นแม้แต่น้อย เราจึงเข้าใจไปว่าพระพุทธศาสนาได้เสื่อมสลายไปจากจิตใจของคนอินเดียจนหมดสิ้นแล้ว

แต่ความเป็นจริงหาได้เป็นดังที่เข้าใจกันโดยทั่วไปไม่ รัฐอนุราชัดประเทศเป็นรัฐหนึ่งในบรรดา ๒๘ รัฐของอินเดีย ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอินเดีย มีขอบเขตทางทิศเหนือติดต่อกับตอนใต้ของจีน ทางทิศตะวันออกติดต่อกับบางส่วนของตอนเหนือของพม่า ทางทิศตะวันตกติดต่อกับภูฏาน และทางทิศใต้ติดต่อกับรัฐอัสสัม เนื่องจากรัฐอนุราชัดเป็นรัฐชายแดนจึงมีประชากรที่อาศัยอยู่ส่วนใหญ่มีเชื้อสายที่ไม่ใช่พวกอารยัน แต่เป็นพวกไต เช่น ไตคัมตี้ ไตจ๊กมา และชนอื่นหรือลงไปซึ่งสืบเชื้อสายมาจากพม่า ชนเหล่านี้มีความเชื่อความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ศาสนาฮินดู ศาสนาคริสต์ และศาสนาอิสลาม ส่วนว่าศาสนาใดมีศาสนิกมากหรือน้อย(เท่าที่ปรากฏต่อสายตา)โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอำเภอไนทราย(Namshai District) และอำเภอไคยูน(Diyun District) นั้น ส่วนใหญ่จะเป็นชาวพุทธ ชาวคริสต์เตียน และชาวฮินดู ซึ่งจะมีจำนวนกำลังกัน

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มชนที่เป็นชาวพุทธจะมีลักษณะเฉพาะตัว คือ ไม่โอ้อวด ไม่อ้างสรรพคุณ ไม่ยกตนข่มผู้อื่น ตั้งใจทำมาหากิน สนใจในการทำบุญสุนทาน รักษาขนบธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรมดั้งเดิมของตน แม้ว่าฐานะโดยรวมของเขาค่อนข้างยากจน ถึง

* โดย พระครูโฆสิตพุทธศาสตร์ อาจารย์ประจำภาควิชาศาสนาและปรัชญา คณะพุทธศาสตร์ มจร.

กระนั้น เขาก็ยังมีความต้องการที่จะพัฒนาสภาพของตนเองทางการศึกษา สถานภาพทางสังคม และความเจริญทั้งทางกายภาพและทางจิตใจให้สูงส่ง และทัดเทียมกับความเจริญของศาสนิกในศาสนาอื่น เช่น ศาสนาฮินดู และ ศาสนาคริสต์ได้ เพราะฉะนั้น ศูนย์กลางเพื่อการพัฒนาสภาพของชาวพุทธก็คือวัด แต่วัดที่มีอยู่ในชุมชนของเขาก็ยังไม่สามารถจัดการศึกษาให้แก่ลูกหลานที่เป็นชาวพุทธได้ เพราะขาดบุคลากรที่มีคุณวุฒิ เด็กชาวพุทธจึงต้องไปเรียนหนังสือในสถาบันการศึกษาที่ทางรัฐจัดให้ หรือไม่ก็ต้องไปเรียนในสถาบันที่องค์กรของศาสนาอื่นซึ่งเขามีความพร้อมทั้งกำลังเงินและกำลังคน เขาจึงสามารถจัดการศึกษาเพื่อประโยชน์แก่เยาวชนของเขา และการเผยแผ่ศาสนาของเขาอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นจึงมีความเล็งต่อการที่เยาวชนชาวพุทธและครอบครัวจะถูกกลืนเข้าไปสู่ศาสนาอื่นด้วยอำนาจของเงินตรา หรือไม่ก็ด้วยอำนาจของระบบการศึกษาที่ไม่ได้เอื้ออำนวยต่อการที่จะได้ศึกษาตามวิถีทางแห่งพุทธจริงๆ

วัดเป็นศูนย์กลางการพัฒนา

ที่อำเภอท่าทราย มีวัดอยู่ ๕ วัด (เท่าที่ได้ไปเยี่ยม) วัดปริยัติศาสนาพุทธวิหาร เป็นวัดใหญ่ มีพระเถระจำพรรษาอยู่มาก มีเจดีย์ศิลปะแบบพม่า และมีเขตพัทธสีมา

ไว้ทำอุปสมบทกรรม ท่านเจ้าอาวาสชื่ออัคระธัมมะ วัดแห่งนี้ได้เป็นศูนย์กลางเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเยาวชนชาวพุทธ เพราะท่านเจ้าอาวาสได้รับเด็กชายมาเป็นเด็กวัดและให้บวชเป็น

สามเณรในภายหลัง ทั้งเด็กและสามเณรจะได้รับการฝึกฝนกิริยามรรยาทตามแบบวิถีพุทธ วัดแห่งนี้จึงกลายเป็นศูนย์กลางการฝึกอบรมทั้งด้านร่างกายและจิตใจของชาวพุทธที่สำคัญแห่งหนึ่ง ในระหว่างที่อยู่ในวัดเด็กและสามเณรเหล่านี้ก็สามารถไปเรียนหนังสือในโรงเรียนสาธารณะซึ่งตั้งอยู่ภายนอกวัดเหมือนกับเด็กทั่วไป เมื่อโตขึ้นมีอายุครบพอแก่การอุปสมบทเป็น

พระภิกษุ ท่านเจ้าอาวาสก็จะทำการอุปสมบทให้ เมื่อวัดมีพระเถระปฏิบัติกิจของสงฆ์ ญาติโยมก็เข้าวัดเพื่อบำเพ็ญศีล บำเพ็ญทาน ประกอบพิธีในวันสำคัญทางศาสนา ตลอดจนการแสดงออกทางด้านการธำรงรักษาวัฒนธรรมประเพณีอันบ่งบอกถึงเอกลักษณ์ของเผ่าพันธุ์ของตน วัดจึงเป็นที่เชิดหน้าชูตาของชาวพุทธไม่น้อยหน้าไปกว่าศาสนาอื่น วัดจึงทำให้เขามีความภาคภูมิใจและมีกำลังใจในการที่จะปกป้องพระศาสนาและรักษาวัฒนธรรมดั้งเดิมของตนไว้

วัดเจดีย์ทอง

เป็นวัดสร้างใหม่ อยู่บนเนินเขาเตี้ยๆ เป็นที่ซึ่งมีทัศนียภาพที่สวยงาม มีมณฑปประดิษฐานพระพุทธรูปใหญ่จากประเทศไทย พร้อมกุฏิสงฆ์ และเรือนรับรองอาคันตุกะ เจ้าอาวาสเป็นพระไทยใหญ่ ชื่อท่าน วิมลนันทะซึ่งสามารถพูดภาษาไทยได้คล่องแคล่ว มีพระสงฆ์ไทย ๕ รูป สามเณรซึ่งเป็นเด็กจากหมู่บ้าน

ใกล้เคียง ๒๐ รูป และแม่ชีจากประเทศไทยอีก ๑ คน วัดนี้อยู่ภายใต้การสนับสนุนของท่าน **Chowna Mein** รัฐมนตรีด้านวัฒนธรรมในรัฐบาลท้องถิ่นและพระอาจารย์สนอง กตปุญโญ แห่งวัดสังฆทาน จังหวัดนนทบุรี ประเทศไทย วัดอุประสงค์ในการสร้างวัดแห่งนี้ก็เพื่อให้เกิดการศึกษาทั้งด้านปริยัติและปฏิบัติแก่ชาวพุทธในละแวกนี้

วัดอุภูพุทธวิหาร

เป็นวัดของชาวพุทธขลิบหรือสิงโป เชื้อสายพม่า มีพระเถระจำพรรษาอยู่ที่วัดนี้ทั้งหมด ๘ รูป เป็นศูนย์กลางทางด้านจิตใจของชาวบ้าน เจ้าอาวาสชื่อรัตนปัญญา เนื่องจากวัดนี้ เป็นวัดของชนเชื้อสายทางพม่า จึงมีพระภิกษุเชื้อทิวากรซึ่งมาจากเมืองมัณฑเล ประเทศพม่า ผู้มีฝีมือในด้านช่างปั้นพระพุทธรูป สร้างมณฑปและเจดีย์แบบพม่า ดังนั้น พระพุทธรูปปูนปั้นจะเป็น

องค์เล็ก องค์ใหญ่ที่ประดิษฐานอยู่ในวัดต่างๆ ล้วนเป็นผลงานของท่านทั้งสิ้น วัดแห่งนี้ได้ทำหน้าที่เป็นเพียงศูนย์กลางการบำเพ็ญบุญของประชาชนเท่านั้น

วัดมหากรุณาพุทธวิหาร

วัดนี้เป็นวัดเล็กๆ ตั้งอยู่บนเนื้อที่แทบจะเรียกได้ว่าอยู่ท่ามกลางไร้ชา มีพระจำพรรษาอยู่ ๓ รูปเพิ่งสร้างเจดีย์เสร็จใหม่ๆ ค่าวัสดุก่อสร้างยังจ่ายไม่หมด ดังนั้นในวันที่คณะของพวกเราไปเยี่ยมนี้มีประชาชนมาต้อนรับเป็นจำนวนมากจึงถือโอกาสทอดผ้าป่าถวายวัดเสียเลย ได้ปัจจัยประมาณ ๑๐,๐๐๐กว่ารูปี วัดแห่งนี้ก็เป็นศูนย์กลางเพื่อการบำเพ็ญบุญของชาวบ้านท่ามกลางไร้ชาในย่านนี้

วัดจองคำ

วัดนี้มีเนื้อที่กว้างขวางแบ่งเป็นเขต ๆ เช่น เขตของเจดีย์เพื่อสันติภาพซึ่งตั้งอยู่บนเกาะมีแม่น้ำล้อมรอบ เขตพุทธาวาสซึ่งประกอบด้วยสิ่งก่อสร้าง เช่น มณฑปพระพุทธรูปปางไสยาสน์ ต้นพระศรีมหาโพธิ์ และศาลาใหญ่ ๑ หลัง แต่ดูเศร้าหมองคงเป็นเพราะไม่ค่อยได้เปิดใช้บ่อยนัก และเขตของวิทยาลัย มีพระจำพรรษาอยู่ ๒ รูปและเป็นอาจารย์สอนภาษาบาลีอยู่ในวิทยาลัยแห่งนี้ด้วย

นี่แสดงให้เห็นเป็นสิ่งบ่งบอกได้ว่า หากพระเจ้าเอาแต่หันหน้าเข้าหาตำหรับตำราวิเคราะห์วิจารณ์เนื้อหาของปริยัติในเชิงปรัชญาโดยส่วนเดียวไม่สนใจการทำกิจวัตร สวดมนต์เจริญจิตภาวนา ตลอดจนการเจริญศรัทธาของญาติโยม นักเข้าแม้วินยสิกขาบทของตนก็ไม่เอื้อเพื่อแล้วอะไรจะเกิดขึ้น? วัดก็จะเป็นแต่เพียงสิ่งปลูกสร้างอันเป็นสัญลักษณ์ว่านี่คือพุทธศาสนาเท่านั้น

วัดมหาโพธิ์ธัมมวิชัยพุทธวิหาร

วัดนี้ตั้งอยู่ใกล้ตัวอำเภอไคยุน มีพระจำพรรษาอยู่ ๒ รูป ซึ่งเป็นพระมาจากสมาคมมหาโพธิ์เบงกอลอร์ อันเป็นสำนักงานใหญ่ ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐคาร์นาตกะ (Karnataka) สมาคมแห่งนี้ตั้งขึ้นโดยท่านพุทธรักจิต เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๖/พ.ศ. ๒๔๙๙ ได้มองเห็นปัญหาดังกล่าว จึงได้ขยายสาขาเข้าไปสู่รัฐอูรารัจลประเทศตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ตั้งใจที่จะให้เป็น

ศูนย์กลางการศึกษาให้แก่เยาวชนชาวพุทธที่มีครอบครัวยากจน โดยตั้งโรงเรียนระดับประถมศึกษาขึ้นก่อน โดยใช้โรงกระท่อมพอเป็นที่กันแดดและฝน ในช่วงเริ่มแรกนี้ได้ประสบกับความลำบากมากมาย ท่านอานันทะผู้ซึ่งเป็นพระที่รับผิดชอบระดับผู้บริหารของสมาคมฯ ได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า

“These sheds were made of bamboo and we spent nearly four and half years in these sheds. We also lost one little girl caused by a snake bit her in one of the sheds. We were very sorry for that. Mahabodhi has come up in a hard way with great difficulty. Sometimes there was no food. One mid night the children were feeling cold and we had to bring plastic sheet and covered these sheds. We started with 65 girls to stay in that little shed, they all slept like chicken. But even so this was better than some of their homes!!! Oh, we have gone through so many hard days. Nowadays children have a new school and hostel like heaven”. อีก ๔ ปี ต่อมา เมื่อพ.ศ. ๒๕๕๐ เขาก็ได้ที่แห่งใหม่ใกล้ตัวเมืองอำเภอไคยุนเนื้อที่ประมาณ ๕๐

ไร่ จึงเริ่มสร้างวัดขึ้นใหม่ชื่อว่า “วัดมหาโพธิ์ธัมมวิชัยพุทธวิหาร” สร้าง สถูปมหาโพธิ์เพื่อสันติภาพ และบรรจุพระบรมสารีริกธาตุและพระไตรปิฎกภาษาฮินดีไว้ในสถูปแห่งนี้ด้วย เพื่อให้เป็นศูนย์รวมทางจิตใจและเครื่องหมายแห่งสันติสุข

บ่ายวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ พระสงฆ์จากประเทศไทย กัมพูชา พม่า และอินเดีย พร้อมด้วยอุบาสก อุบาสิกาจากประเทศไทย สวิสเซอร์แลนด์ และอินเดียได้จัดขบวนแห่พระบรม

สารริกธาตุไปตามถนนสายใจกลางเมืองไคยูนเป็นระยะทาง ๒ กิโลเมตร ซึ่งนับว่า ชาวพุทธได้แสดงพลังแห่งสันติให้ปรากฏแก่สายตาของศาสนิกต่างศาสนาอย่างยิ่งใหญ่

วัดแห่งนี้จะได้กลายเป็นศูนย์กลางการรักษาขนบทำเนียม วัฒนธรรมและประเพณี เช่น การทอดกฐินเป็นต้น ซึ่งเป็นประเพณีอันสืบเนื่องมาจากพระบรมพุทธานุญาต เมื่อออกพรรษาแล้วทรงอนุญาตให้พระสงฆ์แสวงหาผ้ามาพลัดเปลี่ยนได้และการแสวงหาผ้าสำหรับทำจีวรของพระสงฆ์ในสมัยพุทธกาลนั้นกว่าจะได้ผ้าแต่ละชิ้นก็เป็นไปอย่างยากลำบาก และกฐินที่ชาวพุทธทั่วโลกรู้จักดีนี้จึงเป็นกิจของพระสงฆ์เท่านั้น ในสมัยต่อมาเมื่อพระสงฆ์ได้รับพระบรมพุทธานุญาตให้รับผ้าที่ชาวบ้านนำมาถวายได้แล้ว ชาวบ้านจึงมีโอกาสดำถวายผ้าแก่พระสงฆ์ในฤดูกาลทำจีวร(หลังออกพรรษา) และการทำจีวรนี้จะต้องให้สำเร็จสามารถกรานกฐินได้ภายในวันเดียว

บุญกฐินที่วัดมหาโพธิ์ธัมมวิชัยพุทธวิหาร

การทำบุญทอดกฐินครั้งนี้เป็นการทอดจุลกฐินจึงมีการเตรียมการแบบรื้อบ้านกระแทนหันที่สุดเพื่อให้เสร็จก่อนรุ่งอรุณของวันใหม่ ดังนั้น ตอนเย็นของวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ เมื่อขบวนแห่พระบรมสารริกธาตุกลับเข้าสู่วัดเรียบร้อยแล้ว เวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกาเศษๆ ญาติโยมโดยเฉพาะที่เป็นสุภาพสตรีจะนำเครื่องหูก เช่น ฟืม กระสวย และด้าย

มาจากบ้าน มารวมพร้อมกันที่วิหารเพื่อสมาทานศีลแปดเสร็จแล้วทุกคนจึงกรูกันไปที่โรง ที่ซึ่งจัด

ไว้เพื่อเป็นโรงทอผ้ามีหลังคามุงด้วยผ้าเต็นท์ และทุกด้านโดยรอบกั้นด้วยสังกะสีแผ่นเดียวเพื่อป้องกันไม่ให้บุคคลผู้ไม่มีกิจเกี่ยวข้องเข้าไปรบกวน(โดยเฉพาะหนุ่มๆที่ต้องการดูสาวๆทอผ้า)หากต้องการดู ขอให้ดูหรือให้กำลังใจอยู่ภายนอกเท่านั้น เมื่อเข้าไปสู่ภายในโรงทอผ้าได้แล้ว ต่างก็เตรียมการ บางคนดอกหลัก บางคนก็จับด้าย (สับหูก) บางคนก็กรอด้ายของแต่ละกลุ่ม ซึ่งจะมีสมาชิกในกลุ่ม กลุ่มละไม่น้อยกว่า ๔ คน และไม่เกิน ๕ คน เมื่อทุกอย่างพร้อมแล้ว หูกซึ่งมีความยาวประมาณวาเศษๆ ก็ถูกกางออกแล้ว และเริ่มการทอผ้าทันที จะใช้เวลาในการทอผ้ามากน้อยเท่าใดนั้นไม่อาจทราบได้ เพราะดึกเกินกว่าที่จะเฝ้าสังเกตการเสียแล้ว

เมื่อบันทึกภาพในส่วนขั้นตอนเบื้องต้นเป็นที่เรียบร้อยแล้ว แต่การทอผ้าก็ยังดำเนินการต่อไป จึงปรารภกับท่าน ผศ.,พม.วรชัย ดิสฺสเทโว รองคณบดีคณะพุทธศาสตร์ มจร. เพื่อนร่วม

เดินทางว่า “เราจะคืนนอนแต่เช้าแล้วมาบันทึกภาพส่วนที่ยังไม่ได้บันทึก คงพอดีกับเวลา”

“คับ คับ” อาจารย์วรชัยตอบ

แต่การปรากฏออกมาว่าเราคาดการณ์ผิด เพราะเขาทอผ้าเสร็จจนได้เย็บเป็นจีวรเรียบร้อยแล้ว น่าเสียดายไม่ได้เห็นขั้นตอนที่เขาเย็บเป็นจีวร คงเห็นแต่ช่างหูกนอนสลบไสลอยู่ที่ระเบียงวิหารเพราะความง่วง เต็มไป

หมด แต่ก็พอเดาออกได้ว่า ชิ้นผ้าที่เขาทอนั้นไม่ได้ยาวเหมือนที่เราเคยได้เห็น โยมแม่เราทออยู่ที่บ้านสมัยเรายังเด็ก ผืนผ้าที่เขาทอแล้วนี้ยาว ๑ วา กว้าง ๑ ศอกเศษๆ ทำให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งว่า เขาทำตามแบบพุทธประเพณีจริงๆ เพราะในสมัยพุทธกาลพระสงฆ์เที่ยวไปแสวงหาผ้าตามกองขยะ ผ้าห่อศพในป่าช้า ได้ผ้ามาเป็นชิ้นๆ ไม่ใช่ผ้าเป็นม้วนยาวๆ ที่วัดมหาโพธิ์รัชมังคลาภิเษกพุทธวิหารแห่งนี้ โยมเขาทอหูกร่วมกันมีจำนวนไม่ต่ำกว่า ๕๐ ถึง ๑๐๐ หูก เพราะฉะนั้น เขาจึงสามารถร่วมกันผลิตผ้าภายใน ๖-๗ ชั่วโมง ได้ผ้าตามขนาดที่กล่าวแล้ว ๕๐ ถึง ๑๐๐ ชิ้น แต่ ณ ที่วัดแห่งนี้เขาเย็บเป็นจีวรเพื่อถวายพระสำหรับให้ท่านกรานกฐินเพียงผืนเดียวเท่านั้น ดังคำกล่าวถวายผ้ากฐินซึ่งแปลเป็นภาษาไทยได้ว่า

“ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าขอถวายผ้า
กฐินพร้อมกับบริวารเหล่านี้แด่พระสงฆ์ ขอ
พระสงฆ์โปรดรับผ้ากฐินพร้อมกับบริวารเหล่านี้
ของข้าพเจ้า ครั้นรับแล้วของกรานกฐินด้วยผ้านี้
เพื่อประโยชน์และความสุขแก่ข้าพเจ้าสิ้นกาลนาน
เทอญ”

เมื่อถวายผ้าแก่พระท่านแล้ว หน้าที่
ของเราผู้เป็นชาวบ้านก็หมดเพียงเท่านี้ ต่อแต่นี้ไปจึงเป็นกิจของสงฆ์ที่เรียกว่าสังฆกรรมซึ่งต้องทำ
ในเขตพัทธสีมา เข้าของวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๓ เวลา ๐๘,๐๐ น.ญาติโยมสาธุชนมารวมกันที่วิหาร
เพื่อประกอบพิธีถวายผ้ากฐินที่ช่วยกันทอทุกทั้งคืนด้วยความอดหลับอดนอน รีบร้อน เกรงจะไม่ทัน
การณ์ ในที่สุดทุกอย่างก็สำเร็จจนกลายเป็นผืนผ้าจีวร และได้ร่วมกันถวายเป็นกฐิน คุณทุกคนมี
ใบหน้าอันเอิบอิ่มด้วยบุญอันเกิดจากน้ำพักน้ำแรงของแต่ละคนจริงๆ น่าอนุโมทนา

จริงๆ แล้วตามพระบรมพุทธานุญาตในการรับกฐินนั้นในแต่ละวัดจะต้องมีพระสงฆ์อย่าง
น้อยที่สุด ๕ รูปจำพรรษาอยู่ในวัดนั้นครบ ๑ เดือนบริบูรณ์จริงๆ หากมี ๔ รูป หรือ ต่ำกว่านั้น จะ
ถวายผ้ากฐินไม่ได้ ถึงแม้จะมีพระเต็มจำนวนองค์สงฆ์ คือ ๔ รูปก็ตาม เพราะกลุ่มพระสงฆ์ ๔ รูป
นั้นถูกแล้ว แต่ก็ยังไม่พอ ต้องมีอีก ๑ รูปเพื่อทำหน้าที่เป็นผู้ครองกฐิน ดังนั้น หากวัดใดมีพระจำ
พรรษาไม่ครบ ๕ รูปจึงเป็นสิ่งที่ไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะให้มีการทอดกฐิน

ตกเย็นของวันเดียวกันพระสงฆ์ได้มารวมกันเพื่อทำกฐินกรรมในเขตสีมา ซึ่งได้ทำการ
กำหนดเขตมีขนาดเล็กที่สุดเพียงพอสำหรับพระสงฆ์จำนวน ๒๑ รูปนั่งกระทำสังฆกรรมตามพระ

บรมพุทธานุญาตได้ ซึ่งได้สวดถอน(ยกเลิก)เขตการ
อยู่ปราศจากไตรจีวร (ติจีวรวิปวาตสีมา) และสวด
ถอนเขตแห่งความพร้อมเพียงกันของสงฆ์(สมาน
สังวาสสีมา)ไว้ตั้งแต่เย็นวันที่ ๒๘ แล้ว และตกเย็นของ
วันที่ ๓๐ เมื่อนำเสาตอม่อซีเมนต์ที่มีความยาวประมาณ
๑ เมตร โขขนาด ๒ มื้อก่อรอบพอดีๆ ใช้เป็นลูกนิมิตลง

ในหลุม ทุกหลุมๆ ละ ๒ เสาแล้วถมด้วยดินให้ส่วนปลายของเสาต่อม่อพื้นเหนือพื้นดินขึ้นมาเสร็จแล้วทำการทักนิมิตและรดด้วยน้ำ ซึ่งมีนัยว่าเป็นการปลุกนิมิต หลังจากนั้นได้มีการสวดสมมติสมานสังวาสตีมาและสวดสมมติตีจิวราวิปวาสตีมา ต่อจากนั้นพระสงฆ์จึงทำกฐินกรรมในเขตตีมาแห่งนี้ได้โดยสมบูรณ์และถูกต้อง จึงเป็นเสร็จพิธีการทอดกฐินที่ชาวพุทธในรัฐอรุณาจัลประเทศ อินเดีย นิยมกระทำกันอย่างน่าอนุโมทนา ยิ่ง หากท่านตั้งคำถามขึ้นมาว่า การทอดกฐินทุกครั้ง จะต้องมีการสมมติตีมา? ตอบว่า อาจไม่ต้องมีก็ได้ แต่เพราะวัดแห่งนี้เป็นวัดสร้างใหม่ไม่เคยมีเขตตีมามาก่อน จึงต้องมีการสมมติตีมาเพื่อไว้เป็นเขตทำสังฆกรรมอื่นๆ ได้อีกด้วย

การไปร่วมพิธีเปิดวัดมหาโพธิ์รัชมังคลาภิเษกพุทธวิหารตั้งแต่วันที่ ๒๘ ตุลาคม ถึง ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ตามคำนิมนต์ของสมาคมมหาโพธิ์เบงกอลอร์ที่เมืองไคยุน(Diyun)รัฐอรุณาจัลประเทศ อินเดียครั้งนี้ นับว่าได้ประโยชน์มาก คือ

๑. ได้เห็นและรู้จักผู้คนที่มีเชื้อสายไทยซึ่งพูดภาษาไทยแต่ดั้งเดิมอยู่ในรัฐอรุณาจัลประเทศ และเขายังมีศรัทธาตั้งมั่นอยู่ในพระพุทธศาสนาอย่างมั่นคง มีวัดที่มีพระสงฆ์จำพรรษามากบ้าง น้อยบ้างตามศักยภาพของแต่ละวัด วัดจึงเป็นศูนย์รวมทางจิตใจของชาวบ้าน แต่วัดก็ขาดบุคลากรที่มีความรู้ได้เห็นขบวนแห่กองบุญเพื่อไปร่วมงานทอดกฐินที่วัดใกล้บ้านตามถนนหนทาง อย่างเป็นตัวตนของชาวพุทธเอง ที่หน้ารถจะมีธงฉัพพรรณรังสีติดไว้ปลิวไสว

๒. ได้ไปให้กำลังใจ ได้รับรู้ถึงการทำงานของพระสงฆ์ชาวอินเดีย ที่ทำงานในนามพุทธสมาคมมหาโพธิ์ ซึ่งมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่เมืองเบงกอลอร์(Bangalore)รัฐการณาตะกะ อินเดีย แม้มีบุคลากรเพียงไม่กี่รูป ทุกรูปดูแลงานในฐานะผู้บริหารสถาบันการศึกษาด้วยความรับผิดชอบ เช่น ที่สำนักงานใหญ่ในเมืองเบงกอลอร์ มีสามเณรจำนวนเป็น ๑๐๐รูป อายุต่ำสุด คือ ๘-๙ ขวบต้องออกจากบ้านเกิดเมืองนอนไปเรียนหนังสือไม่เคยได้กลับบ้านเพื่อเยี่ยมโยมพ่อ โยมแม่จนกว่าจะเรียนหนังสือจบแล้วเท่านั้น ที่รัฐมิโซรัมมีโรงเรียนระดับประถมศึกษา มีท่านกัจจายณะเป็นผู้รับผิดชอบ ซึ่งท่านรูปนี้เคยมาดูงานด้านวิถีพุทธในประเทศไทย ได้เข้าร่วมฝึกอบรม

พระธรรมทูตสายต่างประเทศร่วมกับพระธรรมทูตรุ่นที่ ๑๕ และเข้าพักอยู่ที่วัดระฆังโฆสิตาราม กรุงเทพมหานคร ที่เมืองไคยุน สมาคมมหาโพธิ์สร้างวัดและศูนย์การศึกษาระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา เป็นโรงเรียนวิถิพุทธเต็มรูปแบบ รับนักเรียนทั้งแบบไป-กลับ และแบบพักประจำในหอพักของโรงเรียนทั้งชายและหญิงที่มีภูมิลำเนาอยู่ห่างไกล มีหอพักชาย-หญิง

แยกจากกันอย่างเป็นสัดส่วน ในหอพักจะมีห้องสวดมนต์และปฏิบัติกรรมฐาน นอกจากนั้นโรงเรียนแห่งนี้ยังจัดการศึกษาแบบให้เปล่าและใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการเรียนการสอน โดยมีท่านกัสสยะปะเป็นอาจารย์ใหญ่ นอกจากนี้ยังมีโรงเรียนของสมาคมมหาโพธิ์ที่ลาดัก ที่ไมซอร์ เป็นต้น

๓.พระเหล่านี้ทำงานแบบอุทิศทั้งกายและใจให้แก่งานพระศาสนาจริงๆ โดยไม่มีเงินเดือนเป็นค่าตอบแทน แต่ทางสมาคมฯจะอำนวยความสะดวกให้เมื่อมีความต้องการ ถึงกระนั้นท่านเหล่านี้ก็ยังสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่ต้องมีความวิตกกังวลเรื่องขึ้นเงินเดือนแต่ประการใด หวังแต่ให้เกิดประโยชน์สุขแก่เหล่าเยาวชน และชาวพุทธ ตลอดจนความตั้งมั่นแห่งพระพุทธศาสนาโดยส่วนเดียว (สาธุ)

๔.มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยได้ทำการอบรมพระธรรมทูตสายต่างประเทศรุ่นแล้วรุ่นเล่า ทุกรุ่นร้อยละ ๙๕.๐๕ ล้วนแล้วแต่บ่าหนามุ่งตรงไปสู่ยุโรปและอเมริกา คราวนี้ควรมีพระธรรมทูตใจสิงห์ที่จะอุทิศตนเพื่องานพระพุทธศาสนาได้หรือยัง? วัดมหาโพธิ์ธัมมวิชัยพุทธวิหารในรัฐออนแทรีโอประเทศกำลังมีงานรอคอยให้ท่านทำอยู่ หากพระพุทธศาสนาขาดผู้อุทิศตนดุจดั่งพระโสณะ และ พระอุตตระ หรือท่านพระอุบาลีที่ท่านเอาชีวิตเข้าแลกเพื่องานพระธรรมทูตของท่านแล้ว เราคงไม่มีวันนี้

ในอนาคตอันไม่ไกลนัก สมาคมมหาโพธิ์มีแผนที่จะสร้างวิทยาลัยขึ้นบนเนื้อที่ ๑๐๐ ไร่ในอำเภอน้ำทราย โดยการสนับสนุนของท่านรัฐมนตรีฝ่ายวัฒนธรรมในรัฐบาลท้องถิ่น เพื่อรองรับ

นักเรียนที่จบจากโรงเรียนในเครือข่ายของสมาคมมหาโพธิ์ ให้สามารถเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่วิทยาลัยนี้ได้ และจะเป็นการให้การศึกษาอย่างครบวงจรที่สุด ซึ่งขณะนี้สมาคมฯ ได้ส่งลูกศิษย์ที่จบปริญญาตรีแล้วไปศึกษาต่อระดับสูงขึ้นในยุโรป และเอเชีย เช่น ในมจร. เป็นต้น เพื่อให้ศิษย์เหล่านี้กลับไปทำงานตามแผนที่วางไว้ในอนาคต

๕. ได้ทราบถึงสถานภาพของพระพุทธศาสนาที่มีความเป็นปึกแผ่น แต่ยังไม่มั่นคง เพราะชาวพุทธยังมีความยากจน และวัดไม่มีกำลังที่จะจัดการศึกษาเพื่อบริการให้แก่เยาวชนได้ แต่ก็มีพระสงฆ์ภายในวัดเป็นศูนย์รวมจิตใจอย่างมีพลังแก่ชาวบ้านอยู่ ถึงกระนั้นก็ยังมียันทรพาลจากศาสนาบางศาสนาเข้ามาข่มขู่ผู้นำชาวบ้านที่เป็นพุทธเพื่อนำลูกบ้านไปนับถือศาสนาของมัน ไม่เช่นนั้นมันจะมาเอาชีวิตให้หมด แล้วมันก็ทำลายร้านค้าของชาวพุทธให้เห็นเป็นตัวอย่าง ก่อพวกันล่าถอยไป

จึงนับได้ว่า สมาคมมหาโพธิ์ แบนกาลอร์ได้มาชุบชีวิตให้แก่เยาวชนชาวพุทธให้มีโอกาสพัฒนาศักยภาพของตนในด้านต่างๆ โดยได้สร้างวัดอันเป็นศูนย์รวมเพื่อการธำรงรักษาวัฒนธรรมประเพณีของกลุ่มชนที่มีเชื้อสายไต ให้สามารถยึดออกยกไหล่ได้ทัดเทียมกับศาสนาอื่นอย่างสมภาคภูมิ มีโรงเรียนที่สามารถจัดการศึกษาได้ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษา นับว่าเป็นการขีดหัวหาดอันเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญต่อการทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาในรัฐอนุราจักรประเทศเป็นอย่างดี ขอให้กำลังใจแก่สมาคมมหาโพธิ์ที่กำลังทำงานเพื่อพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง จงประสบความสำเร็จตามแผนงานที่วางไว้จงทุกประการ เทอญฯ

จิří พุทธศาสน์ ตีฎฐตุ